

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **INVEST DEVELOPMENT CORPORATION, spol. s r.o.**
sídlem Havelská 500/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č.j. SZPI/CG102-20/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 14. 12. 2020 č.j. SZPI/CG102-17/2020 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Napadeným rozhodnutím uložil prvostupňový orgán obviněnému za přestupky úhrnnou pokutu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje

výši 100 000 Kč dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o přestupcích“) a § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Podstatou sporu je posouzení právní otázky, zda produkt Elixír Crystal lze považovat za potravinu ve smyslu článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002“) a za doplněk stravy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o potravinách. Od tohoto závěru se pak bude odvíjet posouzení dalších otázek žalobcem předestřených, tedy věcné příslušnosti žalovaného, posouzení, zda byla naplněna skutková podstata přestupků, a přiměřenosti pokuty za přestupky uložené.

Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh kontrolního a správního řízení.
4. Žalovaný argumentoval, že pro posouzení, zda se v případě produktu Elixír Crystal jedná o potravinu, není rozhodující, zda jej výrobce, dovozce, nebo prodejce za potravinu nebo doplněk stravy označí, ale zda faktické vlastnosti produktu naplňují definici z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002, resp. zákona o potravinách. Z popisu produktu, ve kterém byly uvedeny informace o vnitřním užívání, lze dovodit, že produkt je potravinou, přičemž uvedený způsob užití naznačuje vnitřní užití a konzumaci produktu. Žalobcem odkazovaná Alpa Francovka nebo ústní dezinfekční vody jsou na rozdíl od popisu užití produktu Elixír Crystal, jehož přebytek se má nechat volně sklouznout do krku, označeny informací „nepolykat“. Pro posouzení, zda se jedná o potravinu, je rozhodné, že je produkt určen k vnitřnímu užití, a nikoliv zda účinky nastávají po pozření do úst nebo v průběhu trávení. Pokud by spotřebitel užil produkt Elixír Crystal tak, jak popisoval žalobce v návodu k použití, šlo by o vnitřní užití. Z toho důvodu je produkt proto třeba hodnotit jako potravinu, resp. doplněk stravy, jehož definici odpovídá. Z toho, že je produkt potravinou a doplňkem stravy, vyplývá i věcná příslušnost prvostupňového orgánu.
5. Dále žalovaný zdůraznil, že z kopií webových stránek www.greenlion.cz ze dne 30. 3. 2020 je nepochybné, že žalobce nabízel doplňky stravy Elixír Crystal v různých velikostech balení, které byly označeny jako skladem. Není rozhodující, že při kontrole nebyly předmětné doplňky stravy zakoupeny a nebyl žalobci prokázán prodej konkrétních kusů výrobků, protože protiprávní stav byl způsoben už tím, že žalobce zpřístupnil spotřebiteli léčebná tvrzení, přestože je u potravin či doplňků stravy zakázáno je použít. Nabízením doplňků stravy, u nichž byla uvedena zakázaná léčebná tvrzení, mohli spotřebitelé nabýt dojmu, že nabízené doplňky stravy zmírňují, nebo vyléčí zdravotní potíže, přestože takové informace je možné užít jen u registrovaných léčiv.

6. Žalovaný poukázal na to, že žalobce si protiřečí v tom, že tvrdí, že produkt neexistoval a nikomu jej neprodal, ale zároveň navrhoval provést důkaz znaleckým posudkem. Žalovaný takový návrh považoval za účelový a z hlediska procesní ekonomie nadbytečný.
7. K námitce nepřiměřenosti výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobce jako podnikatel vykonává svou činnost na vlastní účet a odpovědnost a je objektivně odpovědný za potraviny, které uvádí na trh, vyvinut by se mohl pouze, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Liberačním důvodem není, že žalobce nemá v této oblasti žádné zkušenosti či odborné vzdělání a irelevantní je i přesvědčení žalobce o správnosti jeho jednání. Žalovaný konstatoval, že prvostupňový orgán při ukládání pokuty správně užil absorpční zásadu. Dále vzal v potaz význam státem chráněného zájmu, který byl protiprávním jednáním žalobce porušen, tedy ekonomického zájmu spotřebitelů, který mohl být ohrožen uváděním zakázaných léčebných tvrzení. Prvostupňový orgán zhodnotil i způsob spáchání přestupků, přičemž v neprospěch žalobce hodnotil, že ze strany žalobce se jednalo o zjevné nedostatky, které měl žalobce sám odstranit na základě vlastní vnitřní kontroly. V neprospěch žalobce také správní orgány hodnotily potenciální poškození širokého okruhu spotřebitelů, neboť byl produkt nabízen na webových stránkách. Za škodlivý následek správní orgány považovaly i jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, ke které došlo již tím, že žalobce na webových stránkách nabízel produkt a uváděl o něm léčebná tvrzení. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním prvostupňového orgánu, který v neprospěch žalobce zhodnotil okolnosti, že přisouzení léčebných vlastností doplňkům stravy je významným rozhodovacím kritériem pro spotřebitele, dále následné zvýhodnění výrobku a také okolnost, že informace o doplňku stravy byla na webových stránkách uvedena v době koronavirové krize, takže žalobce zneužil v kritické situaci lidského strachu z neznámé nemoci. Protiprávní jednání žalobce bylo zhodnoceno jak vysoce závažné. Jiné relevantní skutečnosti správní orgány neshledaly. Žalovaný proto uzavřel, že uložená pokuta představuje 0,2% horní hranice sazby pokuty dle § 17f písm. d) zákona o potravinách, a uloženou sankci shledal přiměřenou.
8. Žalovaný uzavřel, že odvolací námitky žalobce neshledal důvodnými a dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí netrpí vadami ve správnosti ani zákonnosti.

Žaloba

9. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgány chybně vyložily právní normu a posoudily produkt žalobce jako potravinu, ačkoliv je dezinfekcí. Nebylo zjištěno, že by daný produkt fyzicky existoval a byl prodáván, a proto jej žalovaný nemohl fakticky zhodnotit a správně posoudit. Žalovaný se spokojil s pouhou inzercí produktu.
10. Žalobce je navíc přesvědčen, že žalovaný není věcně příslušný, neboť produkt Elixír Crystal není doplňkem stravy, ale dezinfekcí.
11. Žalobce namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se zabývá pouze teoretickou rovinou a správní orgány nepřipustily žalobcem navrhované zásadní důkazy. Žalobce hodlal vyrobit vzorek produktu, aby mohl být zkoumán. Žalovaný shromažďoval pouze přítěžující a nikoliv polehčující okolnosti a nevypořádal se s faktem, že produkt

neexistuje a nedá se koupit, a proto ani nemohlo dojít k ohrožení a škodám. Žalobce nemohl tušit, že dezinfekce by mohla být považována za doplněk stravy a pokud uvedl léčebná tvrzení, tak tomu bylo proto, že je jasné, že každá dezinfekce má léčebný účinek. Dezinfekci nelze posuzovat podle zákona týkajícího se doplňků stravy.

12. Žalobce argumentoval, že neexistuje důkaz o existenci produktu ani o úmyslu žalobce produkt prodávat, či o tom, že se jedná o doplněk stravy. K naplnění skutkové podstaty přestupku je přitom třeba, aby daný produkt fyzicky existoval, dostal se do oběhu a zákazníci si jej mohli koupit, což se nestalo, a žalovaný tak založil napadené rozhodnutí na spekulacích. Produkt žalobce nebyl skladem, avšak některé vyhledávače, např. Google, neuvádí správnou skladovost, což však nelze přičítat žalobci k tíži.
13. Žalobce uvedl, že nemohl oznámit kontrolnímu orgánu zahájení předmětu činnosti, protože žádnou činnost nezahájil a doplňky stravy nenabízel. Pod definici doplňku stravy nelze podřadit produkt žalobce, který neexistoval, a i kdyby existoval, není určen ke konzumaci, nýbrž k dezinfekci. Žalovaný učinil chybný závěr, že pro posouzení, zda se jedná o potravinu, je rozhodné, zda je produkt určen k vnitřnímu užití, ale dle názoru žalobce se doplňkem stravy rozumí potravina přímo určená ke konzumaci, což nelze zaměňovat za vnitřní užití. Žalobce sice v návodu uvedl, že přebytek produktu se nechá volně sklouznout do krku, to však konzumací není. Žalobce ani nemohl poskytnout správním orgánům součinnost, protože produkt fakticky neexistoval a pouze byl vytvořen obrázek, který byl návrhem pro případnou výrobu.
14. Žalobce namítal i nepřiměřenost pokuty, protože správní orgány nevzaly v potaz přesvědčení žalobce, že produkt není doplňkem stravy, ale dezinfekcí, což je podstatná polehčující okolnost. Je také třeba zohlednit zásadu in dubio pro reo, protože jsou dány zásadní pochybnosti, zda se jedná o doplněk stravy, a tím i zda žalobce vůbec mohl vědět, že porušuje zákon. Žalovaný však polehčující okolnosti ignoroval.
15. Žalobce dále obsáhle citoval pasáž z publikace „Včelí produkty mýtů zbavené“ týkající se působení medu, z níž žalobce dovozuje, že med je elixír s prokázanými léčivými účinky při použití k dezinfekci.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalovaný shrnul dosavadní postup správních orgánů a dále uvedl, že průběh kontrolního a správního řízení přezkoumal v rámci rozhodnutí o odvolání v plném rozsahu a neshledal žádná pochybení co do zákonnosti či správnosti. Napadené rozhodnutí má všechny zákonem požadované náležitosti. Neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů považuje za adekvátní. Prvostupňový orgán hodnotil pouze žalobcem deklarované vlastnosti uvedené v popisu produktu, které jsou zakázanými léčebnými tvrzeními, takže posouzení případné účinnosti produktu by bylo zcela irrelevantní. Produkt Elixír Crystal byl uveden jako skladem na webových stránkách žalobce, a nemá vliv, že poté byl tento údaj změněn nebo vymazán. V rámci řízení byly zjišťovány okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobce. Polehčující okolnosti nebyly shledány.
17. Samotný fakt, že při kontrole nebyly předmětné doplňky stravy zakoupeny a nebyl žalobci prokázán prodej konkrétních kusů, není rozhodující pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Protiprávní stav byl způsoben již tím, že žalobce

zpřístupnil spotřebiteli léčebné informace o potravině, které je však u potravin či doplňků stravy zakázáno uvádět. Spotřebitelé tak mohli nabýt dojmu, že nabízené doplňky stravy zmírní nebo vyléčí zdravotní obtíže, přestože takové informace je možné uvádět jen u registrovaných léčiv. Žalobcovo tvrzení, že nenabízel produkt k prodeji a neměl v úmyslu jej prodat, neodpovídá tomu, že na webových stránkách produkt nabízel, uváděl, že je skladem a označil jej jako „Doporučujeme“. Za škodlivý následek je zde nutno považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů. Jednáním žalobce byl ohrožen zejména ekonomický zájem spotřebitelů, kteří si produkt mohli na základě léčebných tvrzení zakoupit a získat tak výrobky, které však léčebné vlastnosti neměly. Žalobce produkt nabízel v době začínající koronavirové krize, tj. v době, kdy spotřebitelé mohli být velmi vnímaví a snadno ovlivnitelní informacemi o produktu, který by byl schopen nemoci zabránit nebo ji vyléčit. S ohledem na koncepci odpovědnosti za přestupky v oblasti potravinového práva jakožto odpovědnosti objektivní, není podstatný případný úmysl žalobce porušit zákon. Názor žalobce, že až faktickou existencí a skutečným uvedením na trh by se dopustil porušení zákona, je mylná.

18. Žalovaný odkázal na definici potravin a doplňku stravy v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002 a zákoně o potravinách, s tím, že rozhodujícím faktorem je, zda dané faktické vlastnosti produktu naplňují tyto definice. Z popisu produktu, ve kterém byly uvedeny informace o vnitřním užívání, lze dovodit, že žalobcem nabízený produkt je potravinou. Z toho důvodu, že produkt je potravinou a doplňkem stravy, je dána i věcná příslušnost žalovaného. Protože byl u produktu uveden jeho popis, cena, váha a fotografie, odpovídá tato nabídka zboží nabízení například ve výloze kamenného obchodu, což vylučuje tvrzení žalobce, že daný produkt jen inzeroval. Nadto žalobce s argumentací, že produkt není potravinou, přišel žalobce až po půl roce trvání řízení.
19. K výši pokuty žalovaný uvedl, že neshledal pochybení, které by odůvodňovalo snížení pokuty. Jelikož se žalobce jakožto podnikatel rozhodl věnovat nabídce potravin, je objektivně odpovědný za potraviny, které uvádí na trh, a to bez ohledu na svoje zkušenosti či odborné vzdělání. Odpovědnosti za své protiprávní jednání se sice může zprostit, ale žádnou takovou skutečnost, která by byla důvodem pro liberaci, žalobce neuvedl. Subjektivní přesvědčení žalobce, že produkt Elixír Crystal je dezinfekcí, je irelevantní.

Další podání účastníků

20. Žalobce v replice zdůraznil, že žalovaný si chybně vykládá definici doplňku stravy, jímž může být pouze produkt přímo určený ke konzumaci, což není produkt žalobce. Žalovaný provádí dokazování webovými stránkami, ale na internetu lze zjistit zcela nepravdivý stav věci na základě falešných důkazů. Důkazy z webového prohlížeče dokazují pouze to, že se takové informace na internetu zřejmě nacházely, ale nejedná se o důkaz proti žalobci. Žalovaný nezajistil jediný relevantní důkaz, například důkaz o existenci zboží kontrolním nákupem. O přitěžujících okolnostech vůbec nelze hovořit, když je věc takto složitá, a i kdyby žalobce zákon porušil, nebylo to v úmyslu ani v nedbalosti, ale maximálně v neodborné nevědomosti, proto měl být uložený trest mírnější.
21. Žalovaný v duplice zopakoval, že pro to, zda je produkt potravinou, jsou rozhodující vlastnosti produktu a popis způsobu užití naznačuje vnitřní užití a konzumaci produktu. Žalobce zpochybňuje důkazy z webového prohlížeče, ale žalovaný je pořídil metodou záznamu kroků, která je považována za naprosto nepochybnitelný způsob záznamu

obsahu webových stránek. Metodou záznamu kroků bylo prokázáno, že žalobce dne 30. 3. 2020 nabízel předmětný produkt Elixír Crystal na svých webových stránkách. Samotný fakt, že při kontrole nebyly předmětné doplňky stravy kontrolujícím orgánem zakoupeny a žalobci nebyl prokázán prodej konkrétních kusů výrobků, není pro konstatování protiprávního jednání žalobce rozhodující, protože protiprávní stav byl způsoben již zpřístupněním léčebných informací o potravině. Skutečnost, že na webových stránkách některé produkty v současné chvíli nejsou, neznamená, že nebyly nabízeny ani v minulosti. S ohledem na charakter odpovědnosti v potravinovém právu je subjektivní stránka přestupku irelevantní pro posouzení odpovědnosti žalobce.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován).
23. Soud neprovedl důkazy navrhované žalobcem, a to důkaz znaleckým posudkem prokazující, že med je dezinfekcí a že vyhledávač Google nepravdivě mění skladovost zboží obchodu žalobce, a důkaz webovými stránkami žalobce, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
24. Podstatou sporu je posouzení právní otázky, zda produkt Elixír Crystal lze považovat za potravinu ve smyslu článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002 a za doplněk stravy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o potravinách. Od tohoto závěru se pak bude odvíjet posouzení dalších otázek předestřených žalobcem, tedy věcné příslušnosti žalovaného, posouzení, zda byla naplněna skutková podstata přestupků, a přiměřenosti pokuty za přestupky uložené.
25. Soud při posouzení sporu vycházel z následující právní úpravy.
26. Podle čl. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002 se pro účely tohoto nařízení „potravinou“ rozumí jakákoli látka nebo výrobek, zpracované, částečně zpracované nebo nezpracované, které jsou určeny ke konzumaci člověkem nebo u nichž lze důvodně předpokládat, že je člověk bude konzumovat. „Potraviny“ nezahrnují a) krmiva; b) živá zvířata, pokud nejsou připravena pro uvedení na trh k lidské spotřebě; c) rostliny před sklizní; d) léčivé přípravky ve smyslu směrnic Rady 65/65/EHS a

92/73/EHS; e) kosmetické prostředky ve smyslu směrnice Rady 76/768/EHS; f) tabák a tabákové výrobky ve smyslu směrnice Rady 89/622/EHS; g) omamné a psychotropní látky ve smyslu Jednotné úmluvy Organizace spojených národů o omamných látkách z roku 1961 a Úmluvy Organizace spojených národů o psychotropních látkách z roku 1971; h) rezidua a kontaminující látky.

27. Podle čl. 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 s výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, nesmějí informace o potravině přisuzovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat.
28. Dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o potravinách se doplňkem stravy rozumí potravina, jejímž účelem je doplňovat běžnou stravu a která je koncentrovaným zdrojem vitaminů a minerálních látek nebo dalších látek s nutričním nebo fyziologickým účinkem, obsažených v potravině samostatně nebo v kombinaci, určená k přímé spotřebě v malých odměřených množstvích.
29. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
30. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
31. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
32. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není znatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

33. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnil tím, že se napadené rozhodnutí zabývá pouze teoretickou rovinou a správní orgány nepřipustily zásadní navrhované důkazy. Žalovaný dle mínění žalobce shromažďoval pouze přitěžující a nikoliv polehčující okolnosti a nevypořádal se s faktem, že produkt neexistuje a nedá se koupit, a proto ani nemohlo dojít k ohrožení a škodám.
34. Námitce nepřezkoumatelnosti vznesené žalobcem však soud přisvědčit nemůže. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. O takový případ se však zde zjevně nejedná. Žalovaný popsal skutkový stav, resp. skutkové okolnosti, na základě kterých ke svým závěrům dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé i úvahy, kterými se žalovaný řídil při svém rozhodování. Žalovaný rovněž odůvodnil, proč správní orgány nepřistoupily ke koupi produktu a z jakého důvodu není pro věc relevantní, zda vůbec ke koupi produktu ze strany spotřebitelů dojít mohlo. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že by se s tímto aspektem věci vůbec nevypořádal. K výtce žalobce, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy, je třeba zdůraznit, že správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků. Není však na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží. Pokud některé z účastníků navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění tento svůj postup náležitě vysvětlit. Této své povinnosti však žalovaný dostal, a to zejména v bodu III. napadeného rozhodnutí. Nelze ani tvrdit, že by žalovaný zjišťoval pouze přitěžující okolnosti, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se zabýval jak existencí okolností přitěžujících, tak polehčujících, avšak polehčujících okolnosti neshledal.
35. Předtím, než soud přistoupí k vypořádání dalších žalobních námitek, zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Klíčové námitky, které žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí, se ve velké míře shodují s námitkami vyjádřenými ve správním řízení a správní orgány se s nimi vypořádaly. Žalobce v podané žalobě u většiny námitek nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze setrvává na již vyřčené argumentaci. Správní soud ovšem přezkouvává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351, odst. 140).
36. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto soud vyjádří pouze obecně

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). Platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č.j. 6 As 54/2013 – 128).

37. Stěžejní námitky žalobce lze shrnout tak, že žalobce sporoval posouzení produktu Elixír Crystal jako potraviny a doplňku stravy, neboť má za to, že produkt je dezinfekcí.
38. Definice potraviny obsažená v článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002 je poměrně široká. Podle článku 1 nařízení č. 178/2002 je účelem tohoto nařízení zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a zájmů spotřebitelů, pokud jde o potraviny. Definice pojmu „potraviny“ pro účely tohoto nařízení se tedy vztahuje na všechny výrobky a látky „které jsou určeny ke konzumaci člověkem nebo u nichž lze důvodně předpokládat, že je člověk bude konzumovat“, jelikož všechny výrobky a látky, u nichž lze důvodně předpokládat, že je člověk bude konzumovat, mohou mít (rovněž negativní) účinky na lidské zdraví, a to bez ohledu na účel, pro který jsou konzumovány. Jedinou výjimkou jsou výrobky podléhající jiným předpisům zajišťujícím jejich bezpečnost pro lidské zdraví, jako jsou léčivé přípravky. Definice obsažená v tomto nařízení se naopak nevztahuje na výrobky, které nemají přímý dopad na zdraví lidí, protože jimi nejsou obvykle konzumovány, jako jsou krmiva, živá zvířata nebo rostliny před sklizní. Stěžejní pro posouzení produktu žalobce je proto otázka, zda je produkt žalobce určen ke konzumaci nebo lze jeho konzumaci předpokládat.
39. Ze správního spisu, konkrétně dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D021-11533/20 bylo zjištěno, že v popisu produktu Elixír Crystal žalobce vysvětluje speciální způsob užití produktu, spočívající v tom, že se čajová lžička produktu roztáhne v ústní dutině, hlavně za zuby, mezi zuby a tváře, odkud se bude pozvolna uvolňovat, a přebytek se nechá volně sklouznout do krku. Takový žalobcem doporučený způsob užití je třeba považovat za konzumaci, neboť polykáním produktu rozetřeného v ústech a především polknutím produktu, který sklouzl do krku, se produkt dostává do trávicího traktu člověka. Dle názoru soudu je proto produkt žalobce určen ke konzumaci a také lze předpokládat, že lidé budou produkt konzumovat, když je k tomu žalobce popsáním způsobem užití produktu sám nabádá. Soud z toho důvodu dospěl ke shodnému názoru jako správní orgány, a sice že je třeba produkt žalobce posoudit jako potravinu.
40. S názorem správních orgánů se soud ztotožňuje i ohledně řešení další dílčí otázky, a to zda lze produkt Elixír Crystal považovat za doplněk stravy. Dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o potravinách, doplňkem stravy se rozumí potravina, jejímž účelem je doplňovat běžnou stravu a která je koncentrovaným zdrojem vitaminů a minerálních látek nebo dalších látek s nutričním nebo fyziologickým účinkem, obsažených v potravine samostatně nebo v kombinaci, určená k přímé spotřebě v malých odměřených množstvích. Závěru, že produkt Elixír Crystal je potravinou, která má být zdrojem látek s určitým účinkem a je určená ke spotřebě v malých odměřených množstvích, odpovídají tvrzení žalobce v popisu

produktu, kde uvedl, že se jedná o medový produkt obohacený bylinnými výtažky, který má být užíván v množství odpovídajícím čajové lžičce, aby došlo např. k odstranění pachu z úst, zlepšení stavu pleti a dalším prospěšným účinkům.

41. Žalobce sice argumentoval tím, že měl za to, že jeho produkt je dezinfekcí, tato argumentace se však míjí s předmětem řízení. Stěžejní otázkou, kterou bylo v řízení třeba zodpovědět, totiž bylo, zda je produkt žalobce potravinou, resp. doplňkem stravy, protože tento předpoklad je nutný k tomu, aby bylo vůbec možno uvažovat o odpovědnosti žalobce za přešůpek na základě zákona o potravinách. Dezinfekce jakožto biocidní přípravek podléhá nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 528/2012 ze dne 22. května 2012 o dodávání biocidních přípravků na trh a jejich používání (dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 528/2012“). Je sice pravdou, že obecně med může být účinnou látkou biocidního přípravku, to však v tomto případě není rozhodující, neboť jak již bylo vyloženo shora, především je třeba produkt žalobce považovat za potravinu, resp. doplněk stravy, protože dle návodu k použití má být konzumován v odměřeném množství a obsahuje bylinné výtažky a med. Z toho důvodu by bylo také nadbytečné žalobcem navrhované zkoumání znalcem, které by mělo dle mínění žalobce vést ke zjištění, zda je med dezinfekcí, neboť zjištění dezinfekčních vlastností medu není pro projednávanou věc relevantní. Nadto žalobce sice tvrdí, že svůj produkt považuje za dezinfekci, ale ani on sám zřejmě nepostupoval v souladu s tím, že by jeho produkt byl dezinfekcí. Dezinfekce jako biocidní přípravek ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 528/2012 podléhá jednak schválení účinné látky přípravku, ale také povolení přípravku jako takového, přičemž z tvrzení žalobce ani ze správního spisu nevyplývá, že by pro povolení přípravku žalobce učinil jakékoliv kroky. To samo o sobě sice nevylučuje možnost, že by produkt žalobce povahu biocidního přípravku mít mohl, soud však poznamenává, že v takovém případě by se na produkt žalobce vztahovaly ještě přísnější požadavky, než na biocidní přípravky obecně, vzhledem k tomu, že dle doporučení žalobce má být produkt užíván mimo jiné přímo na sliznici dutiny ústní. Žalobce si proto touto svou argumentací neprospívá, neboť z ničeho nevyplývá, že by jeho produkt tyto požadavky splňoval a žalobce by tak v případě, že by jeho produkt skutečně byl dezinfekcí, upozorňoval na své protiprávní chování.
42. Námitky žalobce týkající se posouzení produktu jako potravin a doplňku stravy proto nejsou důvodné.
43. Z posouzení produktu jako potravin vyplývá i věcná příslušnost žalovaného založená § 16 odst. 5 písm. a) zákona o potravinách, proto ani tato námitka žalobce není důvodná.
44. Žalobce také namítal, že produkt Elixír Crystal fakticky neexistoval a žalobce jej neměl úmysl prodávat, pouze svým jednáním činil průzkum trhu. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací žalovaného, že se žalobce dopustil přešůpku již tím, že na webovou stránku vystavil produkt Elixír Crystal včetně jeho popisu, který obsahoval léčebná tvrzení. Léčebná tvrzení jsou taková tvrzení, která potravině připisují vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit. Dle čl. 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům platí absolutní zákaz léčebných tvrzení u potravin s výhradou odchylek, které se vztahují na přírodní minerální vody a na

potravinu určené pro zvláštní výživu. Tento zákaz potvrzuje i judikatura Soudního dvora EU, srov. např. rozsudek ze dne 15. 7. 2004, *Douwe Egberts*, C-239/02, bod 36. Podle bodu 4 preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům „je obecným cílem potravinového práva poskytovat spotřebitelům povědomí, které jim umožní informovaně vybírat potraviny, které konzumují, a zabránit jakýmkoli praktikám, které je mohou uvést v omyl“. Smyslem nařízení je chránit spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na zavádějících a nepravdivých informacích. Léčebná tvrzení, jakožto nejrizikovější skupina tvrzení, jsou obecně zakázána, nicméně ve výjimečných případech může být i léčebné tvrzení zcela nezpůsobivé uvést spotřebitele v omyl, např. v případě potravin zjevně nezaměnitelných s lékem, nebo kdy je uvedené tvrzení neuvěřitelné v takové míře, že se jím žádný spotřebitel nemůže nechat zmýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 219/2019-49).

45. Žalovaný byl shledán vinným z přestupku dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, tedy že „v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem“. Žalobce tvrdí, že produkt Elixír Crystal neexistoval a žalobce jej neprodával, tedy vlastně svou argumentací sporuje to, zda došlo k uvedení na trh. Dle názoru soudu k uvedení produktu Elixír Crystal na trh a jeho nabízení a tím i k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku došlo již vystavením produktu na webových stránkách, kde byl produkt označen jako skladem, a bylo možné vyplnit objednávku. Ostatně, již samotným vystavením produktu byli potenciální zákazníci vystaveni působení léčebných tvrzení žalobce. Z toho důvodu nemůže být úspěšná obrana žalobce, že fakticky produkt neexistoval, a ani nebylo třeba, aby produkt žalovaný skutečně zakoupil nebo aby byl zkoumán skutečný obsah produktu. V tom také spočívá omyl žalobce, který se domnívá, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku musí produkt „být dán do oběhu“, čímž má zřejmě na mysli uskutečněný prodej zákazníkovi. Žalobce však dle názoru soudu již produkt nabízel a uváděl na trh tím, že jej vystavil na webových stránkách, kde jej označil jako skladem, uveřejnil popis produktu, který obsahoval léčebná tvrzení, a umožnil zákazníkům vyplnit objednávku. Žalobce argumentoval, že vyhledávač Google nezobrazuje správně, zda je produkt skladem, takové tvrzení žalobce je však v rozporu s již zmiňovaným dokladem o provedených kontrolních úkonech č. D021-11533/20 z něhož zřetelně vyplývá, že produkt Elixír Crystal skladem na webových stránkách žalobce byl. Prvostupňový orgán pořídil v průběhu řízení kopie webových stránek žalobce, k čemuž použil funkci Záznam postupu a soud nepochybuje o pravosti a věrohodnosti takto pořízených kopií. Z toho důvodu soud považuje žalobcem navrhované vypracování znaleckého posudku ohledně vyhledávače Google a další dokazování webovými stránkami žalobce za nadbytečné.
46. Ze shora uvedeného vyplývá i odpovědnost žalobce za další z jemu přiřčených přestupků, a sice za nesplnění oznamovací povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Jelikož žalobce nabízel na svých webových stránkách k prodeji doplněk stravy, resp. potraviny Elixír Crystal, tedy jej distribuoval, je třeba jej považovat ve vztahu k tomu za potravinářský podnik ve smyslu článku 3 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002. Z toho důvodu měl žalobce podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách povinnost oznámit příslušnému orgánu dozoru zahájení předmětu činnosti

podle zákona o potravinách, což neučinil. Žalobce sice tvrdil, že žádnou činnost nezahájil a tudíž nemohl výkon předmětu činnosti oznámit, to je však rovněž vyvráceno dokladem o provedených kontrolních úkonech č. D021-11533/20, který dokládá distribuci doplňku stravy.

47. Námitky žalobce týkající se naplnění skutkové podstaty přestupků proto nejsou důvodné.
48. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobce ohledně přiměřenosti pokuty.
49. Stanovení výše uložené sankce se děje ve sféře správního uvážení správního orgánu a podléhá tak při hodnocení zákonnosti rozhodnutí přezkumu pouze potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volně uvážení zneužil. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 78 odst. 2 s. ř. s. upravující moderační právo správního soudu; ten jej však může uplatnit pouze tehdy, pokud by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a žalobce o takový postup požádal v žalobě. Soud vzhledem k tomu, že žalobce moderaci uložené pokuty nenavrhoval, měl pouze omezené možnosti přezkumu výše uložené pokuty, a to v rámci § 78 odst. 1 s. ř. s.
50. Jak posloupnost přezkumu vysvětluje judikatura: „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (viz usnesení RS NSS 1 As 9/2008-133). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce ... [Zákon] umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 1/2012-36, bod 26).*
51. Soud v duchu shora nastíněné judikatury přezkoumal zákonnost uložené sankce. Žalobce argumentoval, že správní orgány nezohlednily jako polehčující okolnost přesvědčení žalobce, že jeho produkt je dezinfekcí a nikoli doplňkem stravy, a také to, že jsou dány zásadní pochybnosti, zda se o doplněk stravy jedná a zda žalobce vůbec mohl vědět, že porušuje zákon. Dle § 17f písm. d) zákona o potravinách lze za přestupky spáchané žalobcem uložit pokutu ve výši až 50 000 000 Kč, s tím, že správní trest je ukládán podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, což je 0,20 % z maximální částky. Soud se ztotožňuje s odůvodněním výše sankce podaným správními orgány, a je přesvědčen, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil výši pokuty dostatečně srozumitelným a určitým způsobem v souladu s kritérii § 37 zákona o přestupcích. Správní orgány hodnotily povahu a závažnost přestupku dle § 38 zákona o přestupcích (vzhledem k významu statem chráněného zájmu, ke způsobu

spáchání přestupku, k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán a k následkům jednání byla závažnost jednání vyhodnocena jako vysoká), polehčující okolnosti shledány nebyly.

52. V tomto ohledu má soud za to, že deklarovaná nevědomost žalobce ohledně toho, že ve skutečnosti nabízí k prodeji doplněk stravy, popř. objektivní obtížnost posouzení povahy produktu, není polehčující okolností. Žalobce je odpovědný za to, aby při svém podnikání postupoval v souladu s právními předpisy. Opačný postup obecně nelze obhajovat nevědomostí, a tím spíš je to nepřípustné v projednávané věci, když se jedná o přestupek na úseku potravinářského práva jakožto oblasti mimořádně citlivé. V případě odpovědnosti právnické osoby za přestupek platí objektivní odpovědnost. Nepřihlíží se tak k okolnostem subjektivní povahy. Vyžadováno je pouze to, aby zde existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem. Je tomu tak především z praktických důvodů, protože porušení povinností stanovených právnické osobě je často výsledkem činnosti fyzických osob za ni jednajících a bylo by zdlouhavé a obtížné zjišťovat a dokazovat zavinění těchto osob. Proto právnická osoba odpovídá za následek. Nejedná se však o objektivní odpovědnost absolutní, protože zákon o přestupcích stanoví v § 21 odst. 1 liberační důvod ke zproštění se odpovědnosti. Ten však žalobce netvrdil ani ve správním řízení ani v řízení před soudem. Jiné konkrétní důvody pro svůj závěr o nepřiměřenosti pokuty již žalobce neuváděl, soud proto k dalším shora nastíněným kritériím pouze obecně konstatuje, že dospěl k závěru, že žalovaný při stanovení výše pokuty zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, která racionálně a logicky posoudil, a správní spis neobsahuje žádné indicie, které by odůvodňovaly závěr, že by uložená pokuta byla pro žalobce likvidační. Soud neshledal vybočení správního orgánu z mezí správního uvážení nebo jeho zneužití.

53. Žalobní námitka týkající se uložené pokuty tak není důvodná.

54. Městský soud pro úplnost konstatuje, že vzhledem k tomu, že za vytýkané jednání z první poloviny roku 2020 byla žalobci pravomocně uložena pokuta v dubnu 2021, zjevně nedošlo ani k zániku odpovědnosti žalobce uplynutím tříleté promlčecí doby podle § 30 písm. b) zákona o přestupcích, k němuž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, a ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134). Soud rovněž neshledal, že by bylo třeba užít právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl přestupek spáchán, protože by byla pro žalobce příznivější.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z předestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu